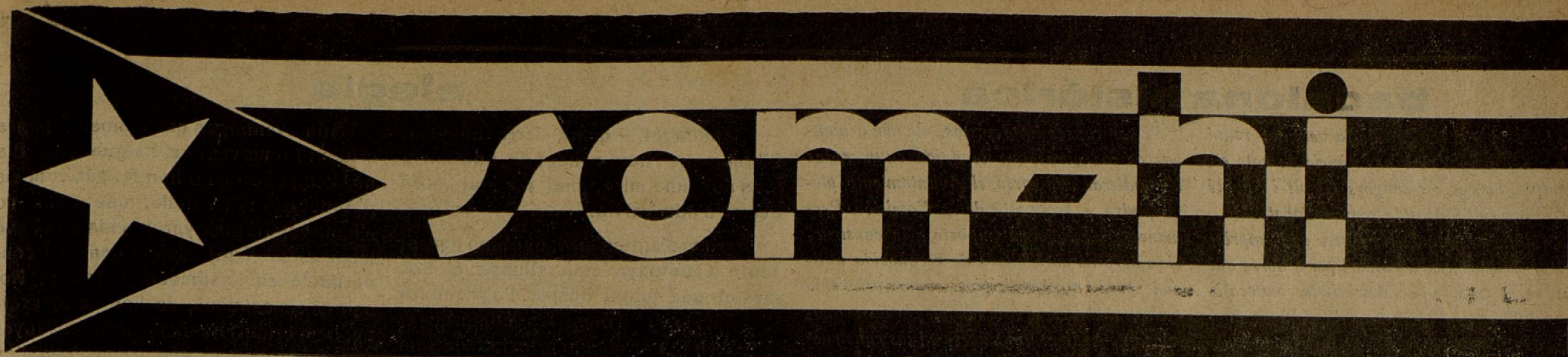

any I - 23 de juny 1934 - núm. 10

**setmanari portantveu de la joventut
d'esquerra -estat català- de badalona**
redacció i administració: sant anastasi, 2

número solt: 20 cèntims

del moment

El senyor Samper ens fa l'efecte d'una embarcació perduda, quan els tripulants ja no saben per quines mars naveguen.

Ara el senyor Samper ens ha sortit amb una fórmula jurídica sobre la qüestió de la llei de Contractes de Conreu.

Tothom parla de la ditxosa fórmula, tothom es pregunta en que deurà consistir aquesta gran troballa... ningú ho pot saber.

La fórmula màgica que el senyor Samper creu haver trobat, a nosaltres ens fa l'efecte de que no ha existit mai.

Aquesta fórmula deurà ésser un simil dels cèlebres acords i mesures adoptades referent al problema català. Acords i mesures que els catalans encare no hem vist per enlloc.

Quan escrivim aquestes ratlles, el senyor Samper ha cridat a consulta els quatre cadàvers en potrefacció, restes de la podrida monarquia i que per vergonya dels espanyols encare poden sentar-se en el Parlament de la República, senyors Gil Robles, Melquiades Alvarez, Martínez de Velasco i Francesc Cambó. En la reunió com és de suposar, es deuria tractar del plet existent entre Catalunya i el Govern central. Com que ja estem convençuts que res de bo pot esperar-se que surti de la testa dels cinc genuïns representants dels monàrquics i feixistes espanyols, ens té sens preocupar-nos els acords que puguin prendre. El poble de Catalunya està en peu disposat a no deixar-se imposar per uns senyors que no representen altra força que el centralisme despòtic.

nosaltres i la Lliga

Veritablement la gent de la Lliga m'ha fet l'efecte d'una tribu salvatge ballant la seva dansa de la mort al davant de Catalunya, fruit de clavar-li la coltellada definitiva per enderrocar d'una vegada Esquerra Republicana de Catalunya, poder després sixecar-se sobre les seves runes, aquella altra runa del barbaï Cambó i dir aixugant-se del front la suor que proporciona la feina feta: Gràcies al diable que ja no tenim Esquerra.

La pobra Lliga, el pobre Cambó, la pobra gent de la Lliga, no' han tingut, però en compte una cosa elemental i importantíssima, que Catalunya femenina de nom és més mascler que qualsevol d'ells i quan convé portar-se com un mascler arrecona les faldilles amb que la pinten i sap agafar l'arma disposada a vendre's la seva vida per la vida dels altres i més encara si aquests són uns vils traïdors que li han fet la traveta tota la vida amagats darrera les seves cofradies de portants del Sant Crist o de les parets gruixudes, tant gruixudes com la seva cara plena de fistules de mala baba, d'un banc que fa fallida.

La Lliga ha fallat altra vegada com ha fallat i com fallarà sempre, mentre a Catalunya hi hagi un cor només que pensi en català. Els seus somnis de melrosat sobre la reconquesta forestal i camperola s'han esfumat d'una manera definitiva, perquè aquesta ha sigut la voluntat de la nostra pàtria i de tots nosaltres els catalans de debó.

Lliga Catalana, lliga fluixa de la política de Catalunya, havia començat a entonar el

seu me'odiós Tedeum en acció de gràcies, però nosaltres li hem trencat l'orgue i fet emmudir els cantors de les seves glòries, per demostrar-li que encara som homes del tot i no polls reviscolats com ells.

Som uns homes sí, i no ens farà pas res de torçar alguna gargamella com aquell que torça el coll de una gallina la vigília de la Festa Major, i d'una vegada demostrar així el nostre enuig pels quatre fàstics que ja ens han fet amb les seves gestions antipatriòtiques i de mala llei.

Ja va veure el senyor Abadal que per respecte a les seves barbes nevades no li va sortir malament la seva gesta cínica del memorable dia en que tant alt va quedar el nostre Parlament.

Si en comptes del vell Abadal hi hagués vingut en Cambó o en Ventosa, el poble s'hauria sentit ben feliç de poder demostrar-li el seu incondicional anhel de trencar-li la testa amb cent mil bocinets i d'esbravar-se amb la seva còrpora immunda que només per haver vist d'aprop i tractat amb el reial ase de Fontainebleau es van deshonrar d'una tal feïso que no calen pas ara les seves gestes traïdores perquè els tinguem ja de temps ben classificats de remenacues monàrquics i deshonorats polítics, perquè tots aquells que varen acceptar una mercè del secular enemic de casa nostra, són tant vi's i tant males cuques com ell mateix.

I així el poble hauria quedat satisfet de poder castigar d'una manera exemplar i ben feta a aquells pobres infeliços que es burlen

dels sagrats destins de la pàtria, mare nostra.

Si la Lliga té encara una mica de vergonya el que deu fer es comprar-se un si'ici penitenciar i un saial de frare dels més penitents trapenses i fer-se una cabanya al desert, i allí fer-hi penitència tota la vida per evitar-nos la vista de les seves xacres de morts insepulcs que volen anar fen la viu viu bo i sabent que damunt d'ells hi pesa la llosa del desprec de tot un poble digne. D'un

poble que amb una gesta viril que deu ésser escolpida en pedra blava i posada al front d'un arc triomfal, ha lliurat la primera batalla i a assolit la primera victòria ressonant d'aquesta nova Catalunya, que per la sort més feliça és la nostra pàtria.

Ho diem amb orgull. Som catalans de pura sang i bell endevenidor, mentre que els pobrets gats mesquers de la Lliga sols poden amb orgull, considerar-se unes neú'es.

AUDACIOUS

cadàvers i fantasmes

A darreries de març del 1931 encetàvem la nostra campanya per terres de Catalunya; campanya encaminada a deixondir l'esperit somnolent del nostre poble i a avivar la flama del sentiment nacional.

L'ambient ens era propici. Les vexacions sofertes en el transcurs de set anys que no s'oblidaran mai, havien ferit amb prou força la sensibilitat col·lectiva.

El poble donava, el 12 d'abril, la mesura justa del seu anhel. El dia 14, Catalunya alçava bandera de rebel·lia i es llançava, enfront d'un resultat incert, pel camí de la llibertat.

Fóra llarg de contar, alhora que innecessari, car tothom té gravades a la memòria, les incidències que s'han produït en aquests tres anys de República. Però al cap d'aquests tres anys, sorgeixen amb massa relleu els fantasmes del passat, que volen interposar-se en aquest camí de la llibertat que Catalunya havia assolit.

Són els cadàvers de la monarquia, dels quals havíem parlat en les nostres actuacions primícies, que ressusciten, perquè no els hem sabut soterrar prou endins, set canes sota terra, com es mereixien.

L'atzar, o qui sap què, ens posa enfront de nou i en circumstàncies més violents que aquell 14 d'abril. Ara fóra l'hora d'aprofitar aquesta segona ocasió. Ara fóra l'hora de fer respectar com cal el nostre dret, la nostra justa aspiració d'homes lliures en esperit, deslligats de tot perjudici. Per a nosaltres, no hi ha més raó que la voluntat dels homes. I aquesta voluntat, expressada col·lectivament, és superior a tota altra cosa, perquè no hi ha altra cosa superior a tot que la voluntat dels

homes. Deixem pels éssers de mentalitat esquifida i endarrerida els prejudicis de velles doctrines que fan necessaris els tutelatges.

Ara fóra l'hora del gest magnífic, d'aquell gest que faria que ens desseixíssim de tota tutela estranya. Hem estat cànids -no ens ha de doldre- i lleials als nostres compromisos, compromisos adquirits, de vegades, a contra-cor. No els hem trencat nosaltres. Això ens dona dret a prescindir-ne i a obrar pel nostre compte.

Més val morir amb dignitat que haver d'arrosegat la vida amb el pes indigne de la pròpia cobardia; perquè la vida no val res si no és posada al servei d'una causa noble.

Hem d'acceptar la lluita al terreny que sigui. De bones a primeres, cal que la portem amb un sentit humaníssim. Però no hem de donar cap mena de bel·ligerància a la gent que representa el passat, aquests fantasmes que s'han interposat en la nostra via; aquests cadàvers desenterrats que no més serveixen per fer nosa i per enrrarir l'aire pur de la llibertat amb els gasos fèitids del seu cos en descomposició.

A les armes, catalans. Ara es l'hora de fer feina.

Com diu l'himne, fills de la terra catalana, abans morir que ésser esclaus.

Despleguem les ales, i emprenguem el vol de cara a l'inconegut. Que després de la nit de les nostres angúnies, quan apunti l'alba lluminosa dels anhels que ens són cars, damunt la volta d'un cel blau, puríssim, sols resistirà la potència de la llum que neix, un sol Estel, lúcid, rutilant: L'Estel de la nostra llibertat.

ALEXANDRE FORCADES.

retolació en català

El Comitè pro catalanització de Badalona, s'ha imposat la tasca de coadjuvar a l'acord prè per l'Ajuntament de catalanitzar els rètols dels carrers de la nostra ciutat.

A aquest fi s'expediran segells, com a medi per a recaptar cabals que permetin cooperar amb la Corporació

Municipal a la realització d'aquesta millora que tant des del punt de mira patriòtic com del d'embelliment, Badalona exigeix.

Aquest Comitè no dubta que el seu propòsit serà alentat i refermat amb la col·laboració de tots els estaments de la ciutat.